

Пейо Яворов

Затмение

Горко ти. Неволно може би,
неволно, но внезапно потъмняла,
моята любов ти днес уби.
И горко ти, жена. Бездихно занемяла,
и стоиш и гледаш. Туй е тя,
невинната: как хубава изглежда
в наикит от увехнали цветя!
И те са твои: първата надежда
ти през май и беше дала с тях...
Любувай се. Тя сякаш е заспала
Устните и дишат още смях.
Тя сякаш спи засмяна под воала
на лазурния си майски блян...
Продумай и: не ще се тя събуди,
мрътвата навеки. Да, без свян
най-тихо с нея се прости: без луди
викове на укор или жал...
Заслужва тя, в прегръдките на гроба,
помена с добро: тя бе кристал
от чистота. Заслужва тя без злоба
спомена в сърце – и той ще тлей
в сърцето ти, навеки люта рана...
Взирай се. Тя тъй ще оживей,
от светла нежност цяла изтъкана,
призрак в твоите следи. Сама,
къде ще бягаш ти? Уви, където
можеш и намериш: и в тъма,
и в светло се укрий... Търси сърцето
майчино, търси на мъж любим
прегръдките: търси навсъде... Няма
да намериш мир – в отровен дим
всегда и вред... От пъкъл по-голяма
бездна разкаяние: тъй нов
живота-път те чака... В горест няма,
аз ще жала тебе и любов, –
своята любов!

КРАЙ

Източник: Словото

Публикация

П. К. Яворов, „Събрани съчинения в пет тома“, Български писател, С.1977–1979, под редакцията на К. Куюмджиев

Набирание: Гергана Мечкова и Мартин Митов

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7102>]